

Arrest

nr. 224 304 van 26 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Boulevard Louis Mettewie 9/38
1080 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 juli 2019 (bijlage 13septies "light").

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN BAELEN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light").

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de WPR Antwerpen op 15/07/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B. T.

voornaam: N.

geboortedatum: [...]1989

geboorteplaats:

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart dat haar man in de gevangenis is in Eritrea.

Betrokkene verklaart dat zij niet ziek is.

Betrokkene verklaart dat zij geen kinderen heeft.

Betrokkene verklaart geen familie of sociale relaties te hebben in België.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat ze niet naar Eritrea terug kan omdat haar man en vader in daar in de gevangenis zitten. Dat zij een tiental dagen in België is en dat ze naar het Verenigd Koninkrijk wil ze verklaart ook dat haar vingerafdrukken in Frankrijk zijn genomen.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient haar nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Betrokkene verklaart dat zij niet ziek is.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding [...]"

Op 17 juli 2019 controleerde de gemachtigde de VIS-database, waaruit bleek dat verzoekster gekend is onder de alias A.N.H. van Ethiopische nationaliteit. Verzoekster bleek op basis van dit Ethiopisch paspoort een Frans visum voor een kort verblijf gekregen te hebben op 11 maart 2019, met een geldigheidsduur van 16 maart 2019 tot 15 april 2019.

Op 17 juli 2019 werd verzoekster opnieuw gehoord door een sociaal assistent. Ze confronteerde verzoekster met de gevonden gegevens over haar Ethiopisch document en Frans visum, doch verzoekster stelt dat deze Ethiopische stukken vals zijn en volhardt in haar Eritrese nationaliteit.

Op 19 juli 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot vaststelling van de grens. Deze beslissing werd pas aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 juli 2019. Tegen deze beslissing diende verzoekster een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 24 juli 2019.

Bij arrest nr. 224 290 van 25 juli 2019 verwierp de Raad de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vaststelling van de grens van 19 juli 2019.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. over de vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 16 juli 2019.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. over de beslissing tot terugleiding naar de grens

De Raad stelt vooreerst vast dat de thans bestreden akte enkel de Eritrese nationaliteit van verzoekster vermeldt. In de motieven staat vooreerst: *“en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea”*, nadien staat in de motieven die de beslissing tot terugleiding naar de grens betreffen: *“Betrokkene verklaart dat ze niet naar Eritrea terug kan omdat haar man en vader [in] daar in de gevangenis zitten. [...] Verder wordt gesteld dat de grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat [...]”*. Het blijkt dan ook dat in de bestreden akte wordt voorzien in een terugleiding ofwel naar Eritrea, ofwel dat er minstens onduidelijkheid heerst aangaande het land waarnaar de gemachtigde beoogt verzoekster terug te leiden.

Ondertussen blijkt dat de gemachtigde op 19 juli 2019 een nieuwe beslissing heeft genomen tot vaststelling van de grens. Uit de erin opgenomen motieven blijkt dat het duidelijk gaat om een nieuwe beslissing die ertoe strekt verzoekster, met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens van Ethiopië. Hierbij wordt gesteld dat verzoekster de Ethiopische nationaliteit heeft en wordt tevens gemotiveerd over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij de terugleiding naar Ethiopië.

Aangezien de gemachtigde op 19 juli 2019 heeft beslist om verzoekster terug te leiden naar de grens van Ethiopië kan de Raad niet anders dan vast te stellen dat de gemachtigde, met deze nieuwe beslissing tot terugleiding naar de Ethiopische grens, de thans bestreden beslissing tot terugleiding heeft vervangen.

Bijgevolg blijkt dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens op 16 juli 2019 impliciet, doch zeker, door het bevoegde bestuur werd opgeheven. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting door beide partijen bevestigd.

Zoals weergegeven in de akte van kennisgeving van 22 juli 2019, is de nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens van Ethiopië vatbaar voor een beroep, desgevallend een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij de Raad. Verzoekster heeft van deze gelegenheid ook gebruik gemaakt en heeft een vordering tot schorsing bij uiterste hoogdringendheid ingediend op 24 juli. Deze vordering werd bij arrest nr 224 290 van 25 juli 2019 verworpen.

Door het vervangen van de beslissing tot terugleiding van de thans bestreden akte door de beslissing van 19 juli 2019 is de vordering wat betreft de thans bestreden beslissing tot terugleiding zonder voorwerp geworden en bijgevolg onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een eerste en tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zowel het procedurele als het materiële luik, van het principe audi alteram partem, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster licht haar eerste middel toe als volgt:

“a) Principes

[...]

b) Toepassing op onderhavig geval

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat “Betrokkene verklaart dat ze niet naar Eritrea terug kan omdat haar man en vader in daar in de gevangenis zitten. Dat zij een tiental dagen in België is en dat ze naar het Verenigd Koninkrijk wil ze verklaart ook dat haar vingerafdrukken in Frankrijk zijn genomen. Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient haar nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.”

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention » .

Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017 : “[...]”.

Deze rechtspraak werd andermaal bevestigd door Uw Raad in een arrest van 22 maart 2018 :

“[...]”

Dat verwerende partij meent dat geen zekerheid bestaat omtrent de grens waarnaar verzoekster dient te worden teruggeleid, doet hieraan geen afbreuk, zoals tevens kan blijken uit het arrest van Uw Raad dd. 5 september 2018 : “[...]”

Dat verwerende partij, gelet op haar formele motiveringsplicht, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan nemen, daar waar zij stelt dat de gedwongen terugkeer bij een toekomstige beslissing zal worden gemotiveerd. De administratie kan niet verwijzen naar een toekomstige motivatie, die op het moment van de vaststelling van de handeling niet bestond, zoals bevestigd door de Raad van State: “[...]”

Dat verwerende partij dit had kunnen voorkomen door verzoekster, voor het nemen van de bestreden beslissing op een deugdelijke wijze en in een taal die zij machtig was, te horen. In voorliggend dossier kan tevens niet blijken dat verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek heeft gevoerd naar de vluchtproblematiek. De opgenomen motivering, zijnde “Betrokkene verklaart dat ze niet naar Eritrea terug kan omdat haar man en vader daar in de gevangenis zitten. Dat zij een tiental dagen in België is en dat ze naar het Verenigd Koninkrijk wil.” kan niet worden beschouwd als zijnde het gevolg van een deugdelijk onderzoek. Minstens dienden zij een controle uit te voeren aangaande de gedwongen militaire dienst te Eritrea, zijnde een welgekende problematiek, en de terugkeermogelijkheden naar haar land van herkomst.

Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord.

***

Verzoekster licht haar tweede middel toe als volgt:

a) *Principes*

[...]

b) *Toepassing op onderhavig geval*

Verzoekster is een Eritrees onderdaan. Zij heeft haar land verlaten omwille van politieke problemen, doch eens te meer kan zij niet terugkeren omwille van haar bezwaren om de verplichte militaire dienst te ondergaan. Thans het feit dat haar man en vader beiden in de gevangenis zitten.

Verzoekster legt met voorliggend verzoekschrift een begin van bewijs voor betreffende het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst.

“The main problems related to civil and political rights. The authorities restricted freedom of expression: Eritrea is a one-party state with no political opposition or independent media. Citizens continued to be subject to arbitrary extension of national service, a form of modern slavery. The right to freedom of religion or belief was violated. Citizens suffered arbitrary detention on religious grounds, with a lack of due process in subsequent criminal proceedings.”

“Bans on religious faiths, other than Islam, Orthodox Christianity, Protestant Lutheranism and Catholicism, remained in place. Many Evangelical Christians practised their religion in secret to avoid imprisonment.”

“A witness who reported being detained several times, including from 2014 to November 2015 for practicing a nonauthorized religion and who fled the country this year, told the COI that “Protestants detained are only released after denouncing their faith and promising to worship in the Eritrean Orthodox Church.” Authorities reportedly sometimes released detainees who promised to renounce adherence to an unregistered religious group. (...) There were reports of other Protestant denominations holding services in homes, but not openly.”

“The Eritrean government is suspicious of newer religious communities, in particular Protestant Evangelical and Pentecostal communities. As a consequence, Pentecostals and Evangelicals comprise the vast majority of religious prisoners. The government characterizes these groups as being part of a foreign campaign to infiltrate the country, engaging in aggressive evangelism alien to Eritrea’s cultural traditions, and causing social divisions. In 2017, the Eritrean government increased its persecution of Pentecostal and Evangelical Christians. Security forces arrested followers of these faiths for participating in clandestine prayer meetings and religious ceremonies. In a new development, police also undertook door-to-door searches and arrested individuals identified as Pentecostal or Evangelical solely for their religious identity. In May, authorities arrested almost 100 Christians nationwide, including

49 Evangelicals at a secret wedding in Asmara. In June, police arrested an additional 70 Pentecostals and Evangelicals in house-to-house searches. In August, authorities arrested 23 Christians in Asmara. Several Evangelical and Pentecostal pastors have been detained for more than 10 years, including Southwest Full Gospel Church Founder and Pastor Kiflu Gebremeskel (since 2004), Massawa Rhema Church Pastor Million Gebreselasie (since 2004), Full Gospel Church Pastor Haile Naigzhi (since 2004), Kale Hiwot Church Pastor Ogbamichael Teklehaimanot (since 2005), and Full Gospel Church Pastor Kidane Weldou (since 2005).

"The May 2015 EASO Report on Eritrea pointed out that: 'Human rights monitors describe the conditions in the Eritrean military as highly problematic. According to these reports, recruits and soldiers are mostly subjected to the arbitrary decisions of their superiors and learn first and foremost to be fearful and obedient. Dissent, attempted escape and disobedience are punished severely and even minor transgressions against military discipline may attract draconian punishments including beatings and torture. The absence of functioning military courts means that punishments are meted out by military superiors on an arbitrary basis. Soldiers' living conditions are described as 'harsh'; neither their clothes nor their living quarters are adequate for the weather conditions and they lack food and medicine.' (...)

The HRW report 2018 stated 'Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually... Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations.' (...)

The United States State Department 'Trafficking in Persons Report 2017', published on 27 June 2017, reported that '[r]eports indicate some male and female recruits at Sawa were beaten, and female recruits sexually abused and raped in previous years.' (...)

The UN Commission of Inquiry's second report of June 2016 stated: 'Sexual and gender-based violence persists in Eritrea. The Commission collected evidence that some cases of rape committed by men against women in local communities had been adjudicated by courts and that the perpetrators had been sentenced to terms of imprisonment. However, rapes committed in military training centres, in the army, and in detention by military officials, trainers, as well as detention officials and guards continue to be committed with impunity. The Commission also collected evidence about recent cases of domestic servitude imposed on some young women in the national service or in the army. Similarly, evidence collected recently confirm that rape in the society, including by soldiers, continue to be committed without fear of prosecution.' (...)

The Amnesty report 2017/2018 stated 'Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse.'

"Article 37 (Penalties) of the National Service Proclamation 82/1995 lists a range of sanctions which exist for evading national service, and is sub-divided into four sections.

- Article 37(1) states that any violation of the Proclamation is punishable by two years imprisonment or a fine, or both.*
- Article 37(2) states that avoidance of national service by deceit or selfinflicted injury is punishable by up to two years imprisonment or a fine, followed by national service. If the self-inflicted injury precludes national service, the prison term is three years.*
- Article 37(3) states that individuals who travel abroad to avoid national service and return before they are 40 years of age must undertake national service. The penalty for individuals who return after the age of 40, but are under 50, is imprisonment for five years; and they also lose the right to employment, to own a business licence, to be issued with an exit visa, and to own land.*
- Article 37(4) states that the punishment for deliberately delaying being registered for national service or avoiding national service by deceit or the use of obstructive methods is two years imprisonment or a fine, or both.¹¹⁵*

The UN Commission of Inquiry explained that: 'Article 37 of National Service Proclamation provides for punishments for the non-performance of military service, without prejudice to more rigorous punishment under the 1991 Transitional Penal Code of Eritrea. Avoiding national service by mischief, deliberate infliction of bodily injury or by any other means (para 1); absconding from national service by leaving the country (para 2); and assisting to avoid national service or registration (para 3) are punishable with payment of a fine or imprisonment of up to five years. Under the Transitional Penal Code, these statutory offences can lead to imprisonment of longer periods of time, in the case of desertion in times of emergency, general mobilisation or war up to life imprisonment. Desertion from active service can be punished with the death penalty.'"

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite repeated calls from the international community on the government to limit conscription to 18 months. Significant numbers of conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Despite a minimum legal conscription age of 18, children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at Sawa National Service training camp, where they faced

harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse."

"Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually. Service lasts over a decade although the proclamation establishing national service limits conscription to 18 months. A UN Commission of Inquiry in 2016 characterized the system as "enslavement."

Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations. Pay increased after 2014, but deductions for food limited the increase, and net pay remained inadequate to support a family."

Teneinde het land te verlaten, dienen de Eritrese staatsburgers een exit-visa te verkrijgen van de Eritrese autoriteiten. Dit is een zeer moeilijke procedure die meestal negatief afloopt. Dit leidt tot een zeer grote illegale uitstroom van Eritreeërs. Toen zij haar land van herkomst verliet was dit op illegale wijze. Dit brengt tot op heden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich mee.

"It is difficult for Eritreans to leave their country legally. In accordance with Article 11 of Proclamation 24/1992, a valid travel document (passport), a valid exit visa and a valid international health certificate are required in order to leave legally. In addition, individuals must also cross the border at a designated border control point. 'In order to obtain the exit visa, Eritreans must be able to prove that they have completed the national service or that they have been granted an official exemption from it. They must also provide a reason for leaving the country. For example, travelling abroad for medical treatment not available in Eritrea, overseas studies and, in some cases, attending sporting events or conferences, are permissible reasons, according to the authorities. Staff at the Eritrean Department for Immigration and Nationality, the department responsible for issuing visas, told the SEM (Swiss Secretariat for Migration) that they have also increasingly issued visas to women aged over 30 whose husbands have left the country. The US Department of State mentioned in its 2015 report on human rights practices that 'women younger than 30' are usually denied exit visas".

Het verlaten van het land op illegale wijze leidt echter tot zeer zware straffen, waaronder detentie en foltering:

"In that context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the commission of inquiry, that the Eritrean authorities consider those who leave Eritrea without an exit visa to be "illegal". Those who cannot obtain exit visas are seen as draft evaders or military deserters, as well as political opponents akin to traitors. If they return, such individuals risk being detained in inhumane conditions and are most likely to be assigned or re-assigned to military training and service, which continues to amount to enslavement and forced labour.' (...)

The Dutch Country of Origin Report 2017 stated 'Prison sentences are handed out in Eritrea ... on criminal grounds (for ordinary crimes, and for attempts to leave the country illegally) (...)

'Individuals forcefully repatriated are inevitably considered as having left the country unlawfully, and are consequently regarded as serious offenders, but also as "traitors." A common pattern of treatment of returnees is their arrest upon arrival in Eritrea. They are questioned about the circumstances of their escape, whether they received help to leave the country, how the flight was funded, whether they contact with opposition groups based abroad, etc. Returnees are systematically ill-treated to the point of torture during the interrogation phase.

'After interrogation, they are detained in particularly harsh conditions, often to ensure that they will not escape again. Returnees who spoke to the Commission were held in prison between eight months to three years."

Het spreekt voor zich dat Eritrea de soevereine bevoegdheid heeft betreffende het nationale migratiebeleid. Het gegeven dat gevangenisstraffen worden opgelegd voor het illegale verlaten van het grondgebied, dient verwerende partij er echter toe te leiden een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden.

"The May 2015 EASO Report noted that: 'Human rights reports describe the conditions of detention in Eritrean prisons as precarious. Given the lack of access to Eritrea, the quoted human rights reports are based on a range of sources abroad. International observers such as the ICRC have not been allowed to visit Eritrean prisons since 2009. Therefore the information cannot be verified on-site. 'The following problems are mentioned in human rights reports:

- Some prisons are located underground or in shipping containers, which can become extremely hot due to the climate in Eritrea.
- Prison cells are often overcrowded to the point that prisoners can only lie down in turns, if at all.
- Hygiene conditions are poor. Some prisons have only a hole in the ground or a bucket instead of a toilet. The prisoners are often not let out to exercise and medical care is limited.
- Food rations are small and non-nutritious, and access to drinking water is scarce.
- Some prisoners are mistreated or tortured or used for forced labour.
- Relatives are frequently unable to visit.

- Women are usually kept in cells separate from men but there are still reports of sexual assaults and rape, for example by guards
- Deaths have been reported a frequent occurrence due to the mentioned difficult circumstances.

'Many prisoners (in particular those imprisoned on political, religious or military grounds, including draft evaders or deserters) are kept in incommunicado detention; no criminal proceedings are initiated, no end date is set for their detention and their relatives are not informed. These prisoners are often mistreated or tortured. Prisoners are kept in incommunicado detention at Aderser and Tesseney prisons and in Track B at Asmara prison.'⁸⁸

And that: 'Reports on torture in Eritrea are based on the same mainly abroad-based sources as the reports on prison conditions, since visits to Eritrean prisons have not been possible for international observers such as ICRC since 2009. (...)

The USSD report 2017 stated: 'Detention conditions reportedly remained harsh, leading to serious health damage and in some instances death. 'Physical Conditions: There were numerous official and unofficial detention centers, some located in military camps...The law requires juveniles be held separately from adults. There is a juvenile detention center in Asmara, but authorities held some juveniles, particularly teenagers, with adults, due to overcrowding in that center. When police arrested mothers, their young children sometimes were held with them. Severe overcrowding was common. 'Data on the prevalence of death in prison and detention facilities were not available, although persons reportedly died from harsh conditions, including lack of medical care and use of excessive force... 'Authorities held some detainees incommunicado in metal shipping containers and underground cells without toilets or beds. Use of psychological torture was common, according to inmates held in prior years. Some former prisoners reported authorities conducted interrogations and beatings within hearing distance of other prisoners to intimidate them. The government did not provide adequate basic or emergency medical care in prisons or detention centers. Food, sanitation, ventilation, and lighting were inadequate, and potable water was sometimes available only for purchase. 'Former detainees and other sources reported harsh detention conditions in police stations and in prisons for persons held for evading national service and militia duties.'⁹⁰

The OHCHR Special Rapporteur noted in her statement of 13 March 2017: 'The Commission found that there are reasonable grounds to believe that Eritrean officials have committed the crime of torture, against persons under their control. It concluded that the use of torture was, and remains, an integral part of the Government's repression of the civilian population.'"

Uit het bovenstaande blijkt dat de verplichte militaire dienst en de detentieomstandigheden te Eritrea een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle onderworpen dient te worden gelet op het gegeven dat foltering en verkrachting van vrouwen in detentie een systematische praktijk betreft.

Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoekster.

**

In geval van een uitwijzing, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoekster bij een terugkeer naar Eritrea zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar Eritrea, eens te meer gelet op de oorlog die reeds een achttal jaar bezig is. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoekster naar Eritrea.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoekster heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

De Raad stelt vast dat het resterende bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld is op artikel 7, lid 1 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een beslissing tot verwijdering zoals gedefinieerd in artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet als een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt én een terugkeerverplichting oplegt. De term terugkeer wordt in artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet ingevuld als volgt: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar a) zijn land van herkomst of b) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of c) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Wat betreft het eerste middel kan de Raad verzoekster prima facie volgen in haar betoog dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze aan zijn verplichting had voldaan om een zo nauwkeurig mogelijk en rigoureuus onderzoek te doen in het licht van het artikel 3 van het EVRM aangezien de gemachtigde geen duidelijk idee had aangaande het land van bestemming voor de terugkeerverplichting, die reeds is vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten op zich, en bovendien uitdrukkelijk het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM had uitgesteld. De motieven waren dan ook inderdaad niet draagkrachtig. De Raad sluit zich dan ook prima facie aan bij de rechtspraak waarnaar verzoekster dienaangaande heeft verwezen in het theoretische gedeelte en hetgeen verzoekster daaromtrent uiteenzet in haar stukje “toepassing op onderhavig geval”. Echter, de Raad moet prima facie vaststellen dat middels de nieuwe beslissing tot terugleiding onder de titel “beslissing tot vaststelling van de grens” van 19 juli 2019 verzoekster haar belang bij dit eerste middel heeft verloren. Er is immers thans wel duidelijkheid naar waar verzoekster moet terugkeren of zal teruggeleid worden, nl. naar Ethiopië. De nieuwe beslissing tot vaststelling van de grens moet immers beschouwd worden als de vervangbeslissing van de huidige prima facie kaduke beslissing tot terugleiding die werd opgeheven en deze nieuwe terugleiding moet samen gelezen worden met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen vertonen immers een nauwe samenhang. Bijkomend blijkt ook dat in de nieuwe beslissing tot vaststelling van de grens een (weliswaar summier) onderzoek naar artikel 3 van het EVRM in het licht van Ethiopië werd gedaan en dit nadat verzoekster opnieuw werd gehoord op 17 juli 2019 en uitdrukkelijk de mogelijkheid had haar grieven ten aanzien van Ethiopië te uiten. Verzoekster hield evenwel in dit nieuwe gehoor, na confrontatie met de resultaten van de VIS-databank, mordicus vast aan haar Eritrese nationaliteit. Ze heeft haar rechtsmiddelen tegen die nieuwe beslissing kunnen benutten door haar vordering tot schorsing van 24 juli 2019, doch de Raad heeft haar beroep verworpen zoals supra reeds aangehaald. Ter zitting geconfronteerd met de vraag naar het belang bij dit eerste middel, houdt de raadvrouw vast aan het feit dat bij het nemen van de beslissing geen rigoureuus onderzoek is gebeurd. Hiermee toont zij evenwel niet het actueel belang bij dit middel aan.

Wat betreft het tweede middel waarin verzoekster de schending opwerpt van het materieel luik van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad prima facie niet anders dan vaststellen dat het gehele betoog van verzoekster gericht is tegen een verwijdering of terugleiding naar Eritrea. Blijkens de akte van terugleiding is thans een terugleiding naar Ethiopië aan de orde. Nu het gehele betoog gericht is tegen een verwijdering naar Eritrea, kan de Raad niet vaststellen dat dit betoog nog dienstig is.

De beide middelen zijn prima facie niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES